

Titel: Kapitel VIII.

Citation: "Kapitel VIII.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e20498.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel VIII.

Retsmøder og Retsbøger.

nærværende Kapitel er så godt som fuldstændig overensstemmende med det tidligere Forflags Kapitel VIII.

Af de få Afvigelser er der kun Anledning til at fremhæve følgende:

I § 66 i Slutningen er indsat en Bestemmelse om Adgang for værgen for en Sigtet under 18 År til at begære Dørene lukkede ved Retsmøder udenfor Domsforhandlingen.

I § 68 er det foreskrevet, at normalt en stævningsmand skal benyttes som Retsvidne, naar et sådant skal være tilstede; iøvrigt ere Reglerne om, hvem der kan bruges som Retsvidner, i væsentlig Grad simplificerede.

§ 70 er ny. Den er optaget efter N. L. § 116 og dens Optagelse utvivlsomt praktisk.

§ 73, 2det Stykke, sidste Punktum, er redigeret således: „Af Udsagn, der afgives under Afhørelse for Landøret, optages det Væsentligste i en særskilt Bog“, medens den tilsvarende Regel i det tidligere Forslags § 85 lod: „optager Retsskriveren under Formandens Vejledning“.

I samme Paragraf er 4de Stykkes 2det Punktum nyoptaget i Sammenhæng med Reglerne i Udkastets §§ 284, 2det Stykke, og 320 Nr. 3.

I § 74. 2det Punktum, er givet Rettens Formand en almindelig Bemyndigelse til at lade Protokotilførsler angående afhørte Personers Ildsagn oplæse til Vedtagelse, også hvor dette ikke er foreskrevet som nødvendigt.

I § 78 er Adgangen for andre end Parterne til at få Udskrift af Retsbøgerne begrænset til først at gælde efter Sagens Slutning.

Iøvrigt skal med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragraffer følgende bemærkes:

§ 66.

Naar det i denne Paragrafs 1ste Punktum hedder, at „Retsmøderne ere offentlige, hvor ikke det Modsatte særlig er foreskrevet“, sigtes der ved denne sidste Tilføjelse til Reglerne i Udkastets

§ 93, 2det Stykke (Votering),

§ 96 (mundtlig Forhandling om særlige Afvigelser fra de almindelige Regler).

§ 196 (Retsmøder under Efterforskning),

§ 230. 2det Stykke, jfr. §§ 303, 3dje Stykke, 329, 2det Stykke, 340 og 341 (Retsmøder under Domsforhandlingens Forberedelse),

§§ 328 og 339 (Summarisk Afvisning fra Appelretten),

§ 369 (Retsmøder til Forhandling om Tilstedeligheden af subsidær privat Tiltale) og

§ 385. 2det Stykke, 3dje Punktum (Retsmøder til Afgørelse af visse Spørgsmål om dømmes Forståelse).

Om Paragraffens Indhold iøvrigt gælder det samme som om det tidligere Forslags tilsvarende Regler (§ 79, : Det er ikke almindeligt, at Offentligheden udstrækkes så vidt, at den også omfatter Forundersøgelsen. Dette er vel Tilfældet i den engelske Straffeprocess, men hverken i den franske, østrigske eller tyste. Den N. L. har i sin § 113, 2det Stykke, en til nærværende § 66 svarende Regel. Gør man først det afgørende Brud med den tidligere inkvisitoriske Forundersøgelse, der ligger i at anerkende Parternes Ret til Medvirkning under Forundersøgelsen (jfr. særlig § 205, 2det Stykke) med deraf følgende Konsekvenser, kan der, set fra Retshåndhævelsens Standpunkt, ingen større Betænke lighed være ved at gøre det yderligere Skridt som almindelig Regel at indrømme Offentlighed, naar der blot forbeholdes Retten den fornødne Myndighed til at lukke dørene, hvor Offentlighed af særlige Grunde må antages at være til Hinder for Sagens Oplysning. Offentligheden indeholder jo nemlig ikke blot en vis Garanti for Sigtede mod Misbrug af Undersøgelsens Midler, men tillige en Garanti for dømmeren mod ugrundet Mistanke, ligesom den efter Omstændighederne netop kan være fremmede for Sandhedens Udfindelse. Det er altid farligere for en Sigtet eller et Vidne at lyve, hvor de må risikere, at der blandt de Tilstedeværende er Folk, der straks kunne fremkomme med berigtigende Erklæringer, end hvor de besinde sig alene med Personer, om hvilke de vide, at de ikke have Midlerne til at kontrollere dem på rede Hånd. — Snarere kunde der rejses Betænkeligheder mod Forundersøgelsens Offentlighed fra Hensynet til Sigtede, for hvem den ofte vil kunne være pinlig. Dette har vel været fremdraget under Sagens Forhandling, men man har dog ment på dette Punkt at burde blive stående ved det tidligere Forslags Regel, alene med den tilføjelse for Sigtede under 18 År, der ovenfor er fremhævet.

§ 67.

Den heri ommeldte Kendelse kan gøres til Genstand for kære indenfor de ved § 346 afstukne grænser.

§ 68.

Som tilfælde, hvor Retsvidnes Tilstedeværelse særlig er foreskrevet i Udkastet, kan nævnes §§ 111, 115, 3die Stykke, 125, 139 og 146. 3die Stykke.

Om den Betaling, der stal tilkomme de heromhandlede Retsvidner, se Udk. t. L. om Retsafgifter § 86.

§ 69.

Herved stal blot fremhæves, at nærværende Paragraf ikke berører Parternes Adgang til at være til Stede i Retsmøderne, se herom § 207, jfr. § 196, §§ 232 ff., 331 m. st. og særlig om Forsvareren § 45.

§ 71

er i det væsentlige stemmende med den tilsvarende Bestemmelse i Lovudkastet om den borgerlige Retspleje § 60. Hvorvidt Sagen kan" fortsættes til Trods for, at Ordet er frataget Nogen, eller at Nogen, der har med Sagen at gøre, er vist ud, må bero på Omstændighederne. Er det Sigtede, hvem Ordet nægtes, må Sagen ikke destomindre kunne fortsættes, og Sigtede må takke sig selv for, at han ved sin Adfærd har forskærtset sin Ret efter § 4§ til at tage Ordet til sit Forsvar. Vises han ud, komme for Domsforhandlingens Vedkommende Reglerne i § 236 til Anvendelse, for Forundersøgelsens Vedkommende Reglerne i § 207, næstsidste Stykke. Er det Forsvareren, hvem Retten fratager Ordet, må sondres mellem, om Forsvareren i Virkeligheden må antages at have tilendebragt det ham påhvilende Hverv — thi i så Fald må Sagen eller det Rettergangsskridt, der er Tale om, kunne bringes til Ende uden videre —, eller om Forsvarerens Hverv ikke kan anses tilendebragt, i hvilket Fald der for Domsforhandlingens Vedkommende må forholdes på samme

Måde, som om Forsvareren var udebleven, altså efter Analogien af § 232, 2det Stykke, og for Forundersøgelsens Vedkommende efter Princippet i § 208. således at Retten alt efter Omstændighederne udsætter Sagen eller fortsætter uden Forsvarerens Medvirkning eller med en anden Forsvarer.

§§ 72-75.

I disse Paragraffer indeholdes Reglerne om Protokollation ved Retsplejen i Straffesager. Med de ovenfor angivne mindre Ændringer ere disse Regler ganske overensstemmende med det tidligere Forslags. der gælder derfor om dem i det væsentlige det samme,

som bemærkes i Motiverne til dette: En Del af disse Regler ere fælles for alle Retshandlinger, derunder også de enkeltstående. fælles er således den almindelige Bestemmelse i § 72 om, at Beretning (c»: en kort Fremstilling af Gangen i Sagen) skal optages i Retsbogen, endvidere de i samme Paragraf givne Regler om, hvad der stal angives ved Beretningens Begyndelse, såvelsom Reglerne i § 75.' fælles for alle Tilfælde, i hvilke der overhovedet kan blive Spørgsmål derom, er endelig Reglerne i § 73, 1ste og 4de Stykke, 1ste Punktum, og 5te Stykke.

I Modsætning til, hvad der gælder om de anførte Regler, må der derimod med Hensyn til de Protokollationer, som omhandles i 2det og 3die Stk. af § 73, og som angå Sagens Bevismateriale, sinde en vis Sondring Sted.

Hvad først Afhørelse for Undersøgelsesretten angår, da er dennes nærmeste øjemed at skaffe Påtalemyndigheden Midler til at afgøre. om Tiltale bor finde Sted. og hvis Tiltale finder Sted, Parterne Midler til at forberede Bevisførelsen for den dømmende Ret. Derimod er Afhørelsen ordentligvis ikke en Bestanddel af selve den afgørende Bevisførelse. omend Benyttelse ved denne kan sinde Sted efter Reglerne i § 248. Heraf følger, at Protokollationen må gengive det væsentlige Indhold af de fremkomne Udsagn, men at den i Reglen ikke behøver at tilstræbe en ordret Gengivelse af den Afhørtes Udsagn. I langt højere Grad kan dette være nødvendigt i de Undtagelsestilfælde, hvor Udsagnet fremtræder som et foregrebet Led af bevisførelsen, jfr. §§ 102. 111, 12§ og 248. En nogenlunde syl« dig Protokollation vil af Hensyn til Neglen i § 344 også være ønskelig ved Afhørelser under Domsforhandling for Underret i Sager, der kunne ventes at blive påankede. Skulde der imidlertid ikke have fundet tilstrækkelig Protokollation Sted under Domsforhandlingen i en Underretssag. der senere bliver på« anket, vil dette vel nødvendigvis gøre en ny Indkaldelse (nemlig for Landsretten) af de pågældende Personer, men løvrigt ikke medføre anden særlig Ulempe.

Hvad de upåankelige Underretssager (jfr. § 337, 2det Stk.) angår, da giver § 73 ingen særskilt Forskrift om dem. Protokollationen har nemlig i disse nærmest kun betydning for dømmere selv. og det kan derfor overlades til ham. hvad og hvor meget han vil optage i Retsbogen i Henhold til den almindelige Forskrift i § 72, 1ste Stk.

Hvad endelig angår Afhørelse under Domsforhandling for Lands-

ret — hvad enten nu Landsretten er første Instans, eller der er appelleret til den i Henhold til §341, jfr. også § 340 smh. m. § 330 —. kræves derimod en særlig Forskrift, dels fordi denne Ret er en Kollegialret, og det kan være hensigtsmæssigt i Tilfælde af Uenighed at have nogen Slotte i en Protokollation, dels af Hensyn til Retsmidlerne. Thi, vel er det en Grundsætning, at der ikke kan finde Anke Sted fra Landsretten med Hensyn til selve Beviset for Tiltaltes Skyld, "men såvel Hensynet til de Ankegrunde, der tilstedes, som til Muligheden af Sagens Genoptagelse, gør det ønskeligt, at der er sikret en Adgang til at erhverve eller opfriske et alminde« ligt Indtryk af den stedfundne Bevisførelse. Den Protokollation, der af disse Hensyn finder Sted, bor dog såvidt muligt ikke afbryde eller forstyrre den mundtlige Forhandling: den bør indskrænkes til de væsentligste af de fremkomne Udsagn ^hver enkelt dømmer kan jo iøvrigt for sig privat gore, hvilke Noter han vil), der bor holdes afsondret fra den egentlige normale Protokollation og derfor optages i en særskilt Bog, og den bor endelig lettes ved Henviisning til tidligere Afhørelser.

Med Reglen i § 73, 3die Stk., om Besigtigelser (s 115) kan jævnføres § 248 Nr.'1.

At Oplæsning og Vedtagelse af det Retsbogen Tilførte angående afhørte Personers Udsagn som Regel ikke bor finde Sted ved den Protokollation. der er fremkommen under Domsforhandling for Landøret, følger af dennes Øjemed.

§§ 76—80.

De heri indeholdte Regler stemme i det væsentlige med Reglerne i Civilproces-Udkastet, jfr. dettes §§ 64 in tins, 66-68, 87 og 61. — Forbeholdet i Begyndelsen af § 78 har særlig Hensyn til §§ 157. 169, 209, 220 og 254 næstsidste Stk. Om Frem. gangsmåden. naar Retsskriveren nægter at Meddele en forlangt Udskrift, se Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning § 40.